

เทศน์เช้า วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะนะ ตั้งใจฟังธรรม วันนี้เป็นวันเข้าพรรษา เมื่อวานนี้เป็นวันอาสาฬหบูชา เป็นวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรม เวลาแสดงธรรมมีพระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม แล้วเทศน์โปรดปัญจวัคคีย์ต่อไป แล้วเทศน์อนัตตลักษณะสูตรเป็นพระอรหันต์ เวลาเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาๆ คำว่า “เป็นพระอรหันต์ขึ้นมา”

นี่วันเข้าพรรษา ถ้าเราอยู่ทางภาคอีสานนะ เขาจะไปทำวัตรครุบาอาจารย์กัน เวลาทำวัตรครุบาอาจารย์ ครุบาอาจารย์ท่านพยายามจะเน้นให้อุบายให้วิธีการ มันเหมือนกับสมัยพุทธกาล

เวลาพุทธกาล คูสิ พระเจ้าจุฬาลงกรณเข้าพรรษาอธิษฐานไม่นอน ๓ เดือนจนตาบอด พระโสดาบันจนกรรม เวลาพรรษาเขาอธิษฐานพรรษาเพื่อความมุมานะ เพื่อการแสวงหา เพื่อความเป็นจริง

เวลาเข้าพรรษามันเราก็กวายเทียนพรรษา เทียนพรรษานี้ให้พระได้ศึกษา ศึกษา เพราะมันต้องดูหนังสือไง สมัยโบราณไม่มีไฟ มันก็กวายเทียนพรรษา มันก็เลยเป็นประเพณีกันไป

นี่ก็เหมือนกัน เวลาพระปฏิบัติๆ เวลาเข้าพรรษา หลวงปู่มั่น ครุบาอาจารย์ของเรา กรณีเข้าพรรษาถืออุดงค์ๆ อุดงค์เพื่ออะไร อุดงค์เพื่อขัดเกลากิเลสใจ

เวลาหลวงปู่หล้าท่านอยู่กับหลวงตาพระมหาบัวที่หนองผือ ที่วัดหลวงปู่มั่น เวลาบิณฑบาตได้สิ่งใดมา สิ่งใดที่มันถูกจริต มันชอบกิน ท่านโยนเข้าป่า โยนเข้าป่าเพื่อจะแก้กิเลสตัวเอง

การถืออุตงค์ การถืออุตงค์นี้ถืออุตงค์เพื่อขัดเกลากิเลส สิ่งที่ยึดมั่นอยากได้ สิ่งที่ยึดมั่นเป็นไป
มันไม่เป็นไป แต่พอถืออุตงค์ไปๆ เพราะมันด้วยกิตติศัพท์กิตติคุณการทำคุณงามความดี กลิ่น
ของศีลกลิ่นของธรรมเิง พวกเราก็อยากสนับสนุน อยากเจือจาง ความสนับสนุนเจือจางขึ้นมา
เพื่อบุญกุศล

เราชนกันมา ก่อนเข้าพรรษาเราชนของกันมาเพื่อส่งเสริมให้พระประพฤติปฏิบัติ เพื่อ
ส่งเสริมสัจจะความจริง

เวลาสัจจะความจริง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ สละ
ราชบัลลังก์มา พระเจ้าพิมพิสาร แคว้นมคธเป็นแคว้นที่ยิ่งใหญ่กว่า ก็ได้ข่าวว่าเจ้าชายสิทธัตถะ
โดนปฏิวัติมา พระเจ้าพิมพิสารให้กองทัพครึ่งหนึ่งเลย ไปเอาคืน

เจ้าชายสิทธัตถะบอก ไม่ใช่ ออกแสวงหาโมกขธรรมจริงๆ ไม่ได้มีใครขับไล่ ไม่มีใครขับ
ไสมาทั้งสิ้น ออกมา หนีมาเอง อยากได้เอง อยากได้โพธิญาณเอง

พระเจ้าพิมพิสารขอสัญญาไว้ ถ้าตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้ธรรม
แล้วให้มาสอนด้วย ให้มาสอนด้วย สัญญาไว้เลย

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาไปสอนชฎิล ๓ พี่น้อง

ชฎิล ๓ พี่น้อง ตอนที่ยังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปประพฤติปฏิบัติ ชฎิล ๓ พี่น้อง
เป็นอาจารย์ของพระเจ้าพิมพิสาร พระเจ้าพิมพิสาร เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปแก้
ชฎิล ๓ พี่น้องบูชาไฟ

ในศาสนาพราหมณ์ที่เขาหมุน เอาไฟมาหมุนวนๆ อยู่แน่นๆ บูชาไฟ บูชาไฟนั่นนะ เขา
บูชาไฟก็เพ่งเป็นกสิณ พอเป็นกสิณเขาก็มีฤทธิ์มีเดชของเขา พอมีฤทธิ์มีเดชของเขามันก็เป็น
ทางโลก

นี่เิง โลกกับธรรมๆ เิง จะเป็นโลกุตตระ โลกุตตระอยู่ที่ไหน

มันเป็นเรื่องทางโลกทั้งสิ้น พอทางโลกทั้งสิ้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปแก้เิง
พอแก้ “เธอไม่ใช่พระอรหันต์”

เพราะคนที่เขามีสติมีปัญญาเขาก็แสวงหาอยู่ แต่ไม่มีใครคอยบอกเขา อย่างเช่นของเรา นักปราชญ์เก่งมากๆ ไม่มีใครเคยชี้ความบกพร่องของเราเลย แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชี้เลย ไม่ใช่ๆ พอไม่ใช่ๆ ขึ้นมา เขายอมเสียสละการบูชาไฟนั้นใจ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการ อาทิตตปริยายสูตร โทสัคคินา โมหัคคินา โทสะเป็นไฟ ต่างๆ เป็นไฟ จนชฎิล ๓ พี่น้องเป็นพระอรหันต์หมดเลย พอเป็นพระอรหันต์หมดเลย พระเจ้าพิมพิสารจะไปเยี่ยมอาจารย์ของตน ไปเยี่ยมอาจารย์ของตนไปเห็นเลย

โอ้โฮ! อาจารย์ของตนเป็นผู้เฒ่าผู้แก่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอายุเพิ่ง ๓๐ กว่า เอ๊ะ! นั่นใครสมณะหนุ่มๆ นั่งอยู่นั่นองค์หนึ่ง ใครนั่นนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอนาคตังสญาณรู้หมดนะ เลียบอกชฎิลคนพี่ใจ “เป็นหน้าที่ของเธอ”

เพราะพระอรหันต์มันก็เคารพบูชา คำว่า “เป็นพระอรหันต์” นะ เราเป็นบัณฑิต เราเป็นคนดี เราเคารพพ่อเคารพแม่เราไหม เราเคารพครูบาอาจารย์ของเราไหม สิ่งที่เป็นคนดีมันเคารพโดยหัวใจ ไม่ต้องบอกหรอก

แต่นี้บอก “เป็นหน้าที่ของเธอ เป็นหน้าที่ของเธอ” ชฎิลก็รู้ว่าเป็นหน้าที่ของตน เหาะขึ้นไปบนอากาศลงมา กราบเท้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา ข้าพเจ้าเป็นสาวก” เหาะขึ้นไปแล้วลงมาถึง ๓ รอบ

พระเจ้าพิมพิสารเข้าใจเลย นั่นนะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

นี่ใจ ให้ไปสั่งสอน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการ พระเจ้าพิมพิสารเป็นพระโสดาบัน ได้พระโสดาบันมา จากสัญญากันไว้ๆ

นี่ก็เหมือนกัน เวลาก่อนจะเข้าพรรษาเราชนกันมา เราสนับสนุน เราทำบุญกุศลของเรา เป็นบุญกุศลของเรา แต่เป็นบุญกุศลมันเป็นบุญกุศลเป็นอามิสๆ เป็นอามิสมันก็ดีงาม มันเป็นวัฒนธรรมเป็นประเพณีของชาวพุทธ

ชาวพุทธที่ไม่รู้เห็นอะไรได้เลย เขابอกชาวพุทธปล่อยปละละเลย

เราเคยมีเพื่อนนะ เป็นพระฝรั่ง พระฝรั่งเขามาคุยกับเราสนิทชิดเชื้อมาก เขาบอกคนไทยเป็นกบเผือกอบัว เขาเป็นฝรั่ง เขาอยากบวชเขาต้องไปบวชอินเดีย อยากปฏิบัติไปลังกา ลังกาบอกถ้าจะปฏิบัติจริงๆ ต้องมาเมืองไทย เขาข้าม ๓-๔ ประเทศเขาถึงได้มาเจอพระกรรมฐาน

เวลาเขาปฏิบัติขึ้นมา เขาจะทำความเข้าใจ เขาบอกสงสารชาวไทยมากเลย ชาวไทยเป็นกบเผือกอบัว ของดีมีอยู่แต่ไม่รู้จัก ไปมองอะไรกันก็ไม่รู้

นี่ไง ไปวัดไปวาไปทำอะไรกัน

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่เรามาวัดมาวาขึ้นมา วันนี้วันเข้าพรรษา วันเข้าพรรษามาเราจะถืออุตุรงค์ เวลาถืออุตุรงค์ขึ้นมาเพื่ออะไร

เพราะหลวงตาท่านพูดไว้ ท่านบอกเลย ให้พระกรรมฐาน พระเราถืออุตุรงค์ พอถืออุตุรงค์มันเป็นอาตุ มันเป็นวิธีการ แล้วถ้าไม่ถืออุตุรงค์นะ มันก็อยู่ในตำรา ต่อไปมันจะอยู่ในตำรา แล้วอนุชนรุ่นหลังทำอะไรไม่ถูกทั้งสิ้น

เพราะตำราก็ดีความนะ ส่งสารรัฐธรรมนูญตีความเลยว่าทำได้ ทำไม่ได้ แล้วทำแล้วจะมีเรื่องหรือเปล่า อู๊ย! ร้อยแปดเลย

หลวงตาท่านถึงให้ถืออุตุรงค์ฯ ไง

คำว่า “ถืออุตุรงค์” เพราะมันไม่ได้อย่างที่คิด เว้นไว้แต่อุตุรงค์ใส่ใน มีการบอกกล่าวกัน มีการนัดแนะกัน ใช้นั่นมันไม่ใช่อุตุรงค์ มันไม่บริสุทธิ์หรอก อุตุรงค์มันจะมีได้หรือเป็นไปไม่ได้

แล้วพออุตุรงค์ขึ้นมาแล้ว สิ่งที่ได้มาแล้วเรามักน้อยสันโดษ ถืออุตุรงค์เพื่อขัดเกลากาย ใจนี้มันอยู่ในที่อุดมสมบูรณ์ อยู่ในที่ที่โยมมาได้ไง อยู่ในป่าในเขาไม่มีหรอก เราอุตุรงค์อยู่ในป่านั้นมีแต่ผักต้มห่อด้วยใบตอง

สมัยนั้นไม่มี มีแต่ใบตองห่อผักต้ม กินข้าวเหนียว ใบตอง ผักต้มเท่านั้นนะ ทำอย่างนั้นมาตลอด

แล้วเวลาทำไปๆ โดยธรรมชาติของกิเลสใจใหม่ “โห! ทำดีแล้วไม่ได้ดี”

ไอ้ทำดีแล้วไม่ได้ดี เราก็คิด เราก็คือ เป็นทั้งนั้นนะ เพราะคนมันคิดว่ามันทำดีๆ ทำดีคืออะไร ทำดีก็เป็นความดีของใจของตน แล้วทำดีก็เพื่อละกิเลสของตน แล้วที่มันโผล่ขึ้นมา มันนั้นมันคืออะไร

นี่ก็เหมือนกัน เวลาถ้ามันเป็นความจริงๆ ที่นี้คำว่า “อูตงค์” ขึ้นมา มันเป็นอาหาร สิ่งต่างๆ เพื่อประโยชน์ พอเพื่อประโยชน์ขึ้นมา พอถึงพระแล้ว เวลาถวายสังฆทานๆ เวลาถวายขันต เขาต้องทำอุปโลกน์ อุปโลกน์ตั้งแต่พระเถระ มหาเถระ สามเณรน้อยถึงคฤหัสถ์

นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามันเป็นบัณฑิตมันเป็นธรรมๆ เวลาบิณฑบาตมาแล้วเป็นของพระ แต่พระก็ฉันแค่ใช้ประโยชน์ก็แค่นั้น สิ่งที่เหลือก็เป็นของฆราวาส นี่คบบัณฑิตๆ ไง

มันถึงว่าเวลาเราไปจัดไปแจกขึ้นมา

“แหม! ถืออูตงค์บอกว่าไม่ได้ตามใจชอบ แหม! จ้องมองเลยนะ เก็บนุ่นเก็บนี่”

มันเพื่อความ เป็นธรรม เพื่อความเสมอภาค เพื่อความเป็นประโยชน์ ถ้าเป็นบัณฑิตแล้ว มันเป็นที่ไปหมด แต่ถ้ามันเป็นโทษ มันเป็นโทษ คิดถึงคนข้างหลังหรือไม่ คิดถึงคนอื่นหรือไม่ ถ้ามันคิดถึงคนข้างหลัง คิดถึงคนอื่น คิดจิตใจที่เป็นธรรม มันก็เสมอภาคได้ แต่ถ้ามันเสมอภาคไม่ได้ ผู้เป็นหัวหน้า ผู้ที่บริหารต้องจัดการ เวลาจัดการ เราก็แก้ไข

นี่เวลาคนมองไป “โอ้ย! ถืออูตงค์นะ ไม่ต้องการสิ่งใดเลย พอได้มาแล้วคุณแจ่มไม่ไหวเลย”

เหมือนกับการหายใจ เวลาลมหายใจเข้าออก ลมหายใจ หลวงปู่ฝั้นบอกลมหายใจทั้งเปล่าๆ ลมหายใจทั้งเปล่าๆ หายใจเข้าหายใจออกเพื่อดำรงชีวิตไว้

แต่เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านสอน เวลาสอนขึ้นมา ให้มีสติ กำหนดรู้ กำหนดรู้ในลมที่ปลายจมูก หายใจเข้าให้ระลึกรู้ ให้มีสติสัมปชัญญะ ถ้ามีสติสัมปชัญญะ ลมอยู่กับเรา จิตอยู่กับเราสมบุรณ์เลย จิตอยู่กับเราสมบุรณ์เลย

จิตของเราแท้ๆ พลังงานมันแผ่ซ่านออกไปหมดเลย แล้วโอ้ย! ยิ่งใหญ่ ยอดเยี่ยม แต่อกกัลดหนอง เป็นทุกข์เป็นยาก อกแทบระเบิด นี่ยิ่งใหญ่อ

แต่คนมีสติปัญญาเนะ หายใจแล้วตั้งสติไว้ ลมหายใจเหมือนกัน แต่เวลาพระกรรมฐาน
ครูบาอาจารย์ท่านได้ประโยชน์กับลมหายใจของท่าน ได้ประโยชน์กับลมหายใจของท่านเพราะ
ท่านมีสติปัญญากับลมหายใจของท่าน

ทั้งๆ ที่ธรรมชาติของคนต้องมีลมหายใจ สมองขาดออกซิเจน ๕ นาที อัมพฤกษ์ ๘ นาที
ตาย สมองตายเรียบร้อย มันมีคุณค่าขนาดนั้นกับการดำรงชีวิตเนะ แต่ถ้าเรามีสติควบคุมมันมี
คุณค่ามากกว่านั้น เพราะอะไร

เพราะชีวิตเขาสมบูรณ์ สุขภาพกาย สุขภาพจิตสมบูรณ์อยู่แล้ว แล้วยังมีความสุข ความสุข
ที่ไหน ความสุขที่ว่าสติสัมปชัญญะมันพร้อมกับใจของเรา เห็นไหม ไม่ใช่อกกักตุนอง ไม่มีสิ่ง
ใดบีบคั้น ไม่บีบคั้นเพราะอะไร เพราะมันโล่งหมดใจ มันไม่ใช่บ้าหอบฟางไป

ไอ้พวกบ้าหอบฟางปัญญามาก เลอเลิศ มันแบกความรู้มันไว้ แล้วมันก็ทบทวน มันกลัว
ลืมไง มันก็ไปเป็นบ้าหอบฟางไว้เลย

แต่เวลาหายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โธ เวลามันปล่อยมันวางหมดเลย มันไม่ใช่ไอ้
บ้าหอบฟาง มันปล่อยวางหมดเลย โอ้ย! มันโล่ง โล่งเพราะอะไร โล่งเพราะมีสติการควบคุมจิต
ของตนให้จิตของตนฉลาดขึ้น ไม่ให้ไปแบกรับภาระการแบกหามอันนั้น

การแบกหามๆ ความคิด ความเคียดแค้น ความทุกข์ระทม ไม่รู้จะไปแบกหามมันเนะ
แบกหามแล้วแก้ไม่ได้ด้วยใจ

นี่ไง วันนี้เข้าพรรษา พอเข้าพรรษาขึ้นมา เราสนับสนุนด้วยบุญกุศล ให้พระฝึกหัดขึ้นมา
ให้มีสติปัญญา ที่ว่า จะเป็นโลกุตตระๆ

เวลาชี้ไม้กันนัก “แหม! อย่างนี้เป็นโลกุตตระ ไฉนเป็นโลกียะ”

โลกียะทั้งหมด ไม่มีโลกุตตระหรอก ถ้ามันเป็นโลกุตตระ โลกุตตระด้วยความเข้าใจของ
ตน ด้วยการปฏิบัติศัพทาคิดเอาเอง ไม่มีอยู่จริง

ถ้ามีอยู่จริงเนะ ความเป็นอยู่ สิ่งที่ว่าถือนุตงค์ๆ

แล้วไปถือทำไมให้มันงุ่นงาย ให้มันยุ่งยาก

มันไปขัดเกลากิเลสไง มันไปขัดเกลาค่อมความไม่พอใจของคนนะ ต่อมไม่พอใจ ต่อมที่
อยากสะดวงสบาย ต่อมในหัวใจนะ นี่ไง รุดงควัตรมันไปขัดให้มันไม่พอใจ ให้มันสะดุดใจ นี่
เครื่องมือ มันเป็นคุณงามความดีที่เราจะไปขัดแย้งกับกิเลสของเราไง

แล้วบอกว่า เวลาบัดนี้ แหม! มันเป็นเครื่องขัดเกลากิเลส เป็นของดี เวลาที่เขาชุมนุม
ของเขา เขาเคร่งครัดของเขา ใช้นั่นว่าไม่ดี

ชุมนุมก็เป็นชุมนุม นี่ไง โลกียปัญญา สิ่งที่ถูกวางมาเป็นอามิส สิ่งที่เป็นอามิสนะ เวลา
ทำบุญกุศลดีไหม ดี ดีตรงไหน ดีที่คนที่เสียสละ

หลวงตาท่านพูดนะ คนที่เสียสละเหมือนเจ้าของนา เจ้าของนา พระนี้เป็นเนื้อนาบุญ
ของโลก เจ้าของนาเขาหว่านพืชหวังผลของเขา เขาหว่านพืชสิ่งใดก็จะเป็นผลของเขา

นา เวลานา เวลาเขาเกี่ยวข้าวไปแล้ว ไร่พวกเศษฟาง ไร่พวกเมล็ดข้าวเปลือกที่มันตก
นาได้แค่นั้นนะ ได้แต่เศษๆ

นี่ไง ถวายๆ ไป ผู้ที่ได้รับคือเนื้อนา ไร่เราเจ้าของไร่เจ้าของนา เราเก็บเกี่ยวของเราไป
เวลาเก็บเกี่ยวของเราไป นี่พูดถึงเปรียบเทียบไง

แต่ความจริงที่เสียสละ ที่ว่าดีไหม ดี ดีเพราะอะไร ดีเพราะคนคนนั้นเขามีสติปัญญาของ
เขา แล้วถ้าเขาทำด้วยบุญกุศลของเขาโดยที่ไม่ต้องรักษาหน้าตาของเขา ไม่ต้องไปบีบคั้นตนเอง
ไม่ต้องตั้งกรอบของตนเอง อะไรก็ได้ไง ข้าวสารทัพพีหนึ่งก็พอ อะไรก็ใส่ถุงใส่บาตรไปๆ

ใส่บาตรที่ไหน

ซิดังเม ชะใจตนเองไง ไม่กระดากอาย ไม่ต้องไปให้ใครติฉินนินทา ใครติฉินนินทาก็
ลมปากของเขา โลกธรรม ๘ มันเรื่องของเขา ถ้าเราทำของเรา นี่ไง เราชะใจเราเองตลอด
ตลอดเพราะอะไร ตลอด ถ้ามีการเคลื่อนไหวอย่างนี้ไง จิตใจนี้มันจะไม่จมปลักอยู่กับกิเลส
ค้นหาความทะยานอยากไง

จิตใจนี้ไปจมปลักอยู่กับกิเลสของตน น้อยเนื้อต่ำใจ เราทุกข์เรายาก เราไม่ได้เหมือนคน
อื่น

ไม่เหมือนคนอื่นก็ฟันพูนขึ้นมาสิ หัวใจมันฟันพูนขึ้นมา ถ้าฟันพูนขึ้นมา คนจนผู้ยิ่งใหญ่ ใจคุณ หลวงตาสีมีปริชาโร ๘ ท่านกอบกู้ชาติไทย ชาติไทยที่จะเป็นเบี่ยล่างของเขา ถ้าไม่มีหลวงตา จะต้องตรากตรำต้องทุกข์ยากมากกว่านี้ไง เพราะจะเป็นหนี้เป็นสินมากกว่านี้ไง เขาจะบีบบี้สี ไฟจนค่าเงินตกต่ำไป เขาจะมาซื้อหนี้ซื้อเอาแต่ทรัพย์สินที่มีคุณค่าไปไง แล้วพวกเราก็ก็นั่งแต่ กาก กาก กาก

คนจนผู้ยิ่งใหญ่

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราทำหัวใจเราให้มันยิ่งใหญ่ขึ้นมา จะทุกข์จะจน เออ! เปลือกนอก แต่ หัวใจยิ่งใหญ่ได้ หัวใจยิ่งใหญ่ได้

ดูเวลาพระ พระถ้าเป็นพระที่ดีจะเป็นพระธรรมดา พระปกติธรรมดา พระมีฤทธิ์มีเดช พระชี้ไม้ พระโอ้อวด ไร้สาระ เพราะมันไม่ใช่ธรรมะ

ธรรมแท้ๆ อ่อนน้อมถ่อมตน

ต้นข้าวเวลาเมล็ดข้าวมันสุกงอมมันอ่อนลงต่ำทั้งนั้นนะ ไม่มีชูอย่างนั้น ชูอย่างนั้นมันมี แต่ต้น ไม่มีเมล็ด ข้าวมันมีแต่ต้น ไม่มีเมล็ดหรอก ชาวนาชาดทุน ถ้าชาวนาเขาจะร่ำรวย ข้าว เต็มรวง เมล็ดข้าวสมบูรณ์มันอ่อนลง

เหมือนกัน ถ้าเป็นธรรมๆ นะ เป็นธรรมเพื่ออะไร เป็นธรรมคือความปกติของใจ ธรรมคือ ว่าจะให้พวกเรามีความสุข มีความสงบ มีความระงับ ใจนี้เงินซื้อไม่ได้

เงินจะมาซื้ออะไร เอ็งซื้อได้ กูก็ซื้อได้ เอ็งซื้อสอง กูซื้อสี่ เงินซื้อได้ทั้งสิ้นเรื่องของกิเลส ตัณหาความทะยานอยาก เงินซื้อคน ซื้อต่างๆ แต่ซื้อคุณงามความดีไม่ได้ ซื้อสัจจะความจริง ไม่ได้ แล้วถ้าซื้อสัจจะความจริงไม่ได้ แล้วมันจะเอาความจริงที่ไหน

เรามาวัดมาว่า เราชวนชวากันมาเพื่ออะไร

การเสียสละอย่างนี้มันเป็นโอกาสของคนนะ เวลาคนเป็นชาวพุทธไปอยู่ต่างประเทศ ถ้า ไม่มีวัดไทย ไม่มีพระนะ จะทำบุญที่ไหน จะไปทำอะไร

นี่เกิดในประเทศอันสมควร ฟรังถึงบอกไฉ่ คนไทยเป็นกบเผือกอบัว มีของดีแล้วไม่รู้จัก
ของดี แล้วของดีก็กิเลสพลิกไปซะ ของดีก็ยศถาบรรดาศักดิ์ ของดีก็เงินทอง ใครมาก็ทรัพย์จางๆ

มีคนมีเงินมากมายมหาศาลทุกข์ยากจนเงินนั้นก็ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ จึงมาหาหลวงตา
เยอะแยะ แล้วหลวงตาเคยพูดให้เราฟัง

สงบ เคยเห็นใครมาหาเราบอกว่าสุข สุข สุข มีไหม

ไม่มี ใครมาก็ทุกข์ๆ จะสูงส่งขนาดไหนก็ทุกข์ๆ แก้ได้ไหมละ แล้วสุขมันอยู่ที่ไหนละ

นี่เราแสวงหาหากันนะ ฉะนั้น สิ่งที่เราทำเราก็ทำเพื่อประโยชน์กับเรา แล้วที่เสียสละ
เสียสละเพื่อการประพฤติปฏิบัติ แล้วพระที่ ได้รับสิ่งนี้แล้วก็เจือจาง เห็นไหม ที่เราทำเราเจือจาง
หมด ของที่เข้ามาแล้วเราจะแจกทั้งสิ้น

คนทุกข์คนยากมี คนที่ขาดแคลนมี แต่คนที่มีศักดิ์ศรีเขาขาดแคลนเขาไม่พูด คนที่ขาด
แคลนมี เราสนับสนุนตรงนั้น ไฉ่เราที่ว่าเราขาดแคลน ขาดแคลนเพราะใจมันคิดว่าขาดแคลน
แต่ถ้าใจมันสมบูรณ์ขึ้นมาแล้วนะ อะไรขาดแคลน

เวลามาวัดขึ้นมา “หลวงพ่อดีอะไร”

ขาดหัวใจมึงนะ ขาดหัวใจมึงที่เข้าทางจกกรมนะ มึงไม่ต้องมาห่วงมาวัดขาดอะไร วัด
เขามีน้ำมีข้าวกินอยู่แล้ว แต่เวลาขาด ขาดพวกมึงนะ ขาดสติปัญญาเอ็งนั่นนะ ที่ควบคุมใจของ
เอ็งนั่นนะ เวลามาแล้วก็ฟื้นฟูขึ้นมาให้ได้ไฉ่

มาทำแปลงทำพืชผลขึ้นมาให้หัวใจมันฟื้นฟูขึ้นมาให้ได้ ไฉ่ นั่นนะสำคัญ เพราะองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกให้ปฏิบัติบูชาเราเกิด ปฏิบัติบูชาเราเกิด

การปฏิบัติบูชา หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โ

เวลามีลมหายใจ ทุกคนมีลมหายใจ เราตั้งสติกับมันไว้ อย่าเผลออย่าเรอ ลมหายใจทำ
อะไรก็ได้ มีลมหายใจ กำหนดดูลมหายใจของตน เกาะลมหายใจของตน ลมหายใจนั้นจะพาจิต
เราให้ดีงาม ลมหายใจของเราด้วยสติปัญญาของเราจะทำให้จิตของเราหลุดพ้นจากการ
ครอบงำของกิเลส ลมหายใจของตนนั่นนะ ลมหายใจของตน

พุทธะอยู่ที่ใจ พุทธะคือความรู้สึกอันนั้นนะ แต่เพราะขาดสติขาดปัญญา ทอดทิ้งมันนะ
ทอดทิ้งหัวใจของตน ทอดทิ้งคุณงามความดีของตน แล้วก็จะไปบูชาบาปอกอแตกอะไรกัน
หัวใจของตน พุทธะกลางหัวใจมันไม่รู้จัก มันไม่ดูแลหัวใจของมัน เอวัง